

Toen deze anti-engelschgezinde landman echter met zijn wagen te Hoorn kwam, vond zijne versiering zoo weinig bijval bij den Schout, dat hij zijn achterkrat in handen van 't Gerecht moest achterlaten.

Daarop sloeg hij een bordje achter zijn wagen aan met het opschrift:

Ik, Piet van Hem,
Raakte in de klem.
Door den Schout van Hoorn
Heb ik mijn achterkrat verloren.

't Was de waarheid — en daarom liet gezegde Schout ook de tweede affiche prijs verklaren.

Doch de dichtlievende boer was hiermede nog niet *at his wit's end*. Hij bepaalde zich er toe een nieuw krat te laten maken, effen blauw geschilderd, doch met dit onderschrift:

Als ik de waarheid niet mag schrijven,
Dan zal ik alles maar blauw blauw laten blijven.

Hoe het huis van een aanzienlijk man in het oude Indië was ingericht blijkt eenigermate uit de beschrijving, door den Gouv.-Generaal v. Riemsdijk aan zijn zoon te Haarlem gegeven van „myn huys op de tigersgragt te Batavia.”

Wij lezen daar ettelijke bijzonderheden over eene bevoering met „blauwe arduyne steenen, die honderden jaaren goed blijven”, en eene andere van „swarte en witte marmereen steenen”; over een zijkamer zoo groot „dat daarin wel veertig Mejuffrouwen konnen geplaatst werden”, over Engelsche schuiframen, over een „speelhuys”, in nabootsing van een leien dak uit 't vaderland gedekt met blauwgeverfde sirappen, over gaanderijen op „houte gedraayde pylaren”, enz.

Biljarten waren toen reeds lang bekend; hij had er een staan op *Vijvervreugt* en maakt daarvan met voorliefde gewag.

Valentijns huis op Ambon, waarvoor hij tien rijksdaalders 's maands als huurprijs betaalde, was mede ruim en geriefelijk, ofschoon dan niet zoo grootscheeps opgezet als b. v. van Riemsdijks huis, of dat van den gouverneur van Ambon bij het kasteel *Victoria*. Als met de zaligheid des herdenkens hooren wij dezen „bedienaar des goddelijken woords”, emeritus geworden, uit zijn Dordtsche studeerkamer gewagen van de „schoone Galderyen” en „fraeje Balusters”; van de keuken die hij een „kombuys”, en de dispens, die hij eene „bottelery” noemt; van een zaal die zesendertig, en een tuin die honderd en vijftig voet in 't vierkant had.

De vensters in dit huis waren van glas, „dog de raamen van Rotang, zeer zierlijk als de Haagse Spaanse stoelen gevlogten, maar veel lichter, gelijk ook in 't gemeen de vensters van alle huizen van zulke Rotang-raamen in plaats van glaasen voorzien zijn.”

Vader Franciscus Valentinus woonde hier echter op een vulkaan en uit dien hoofde, nl. wegens de vele aardbevingen, in een huis dat slechts tot